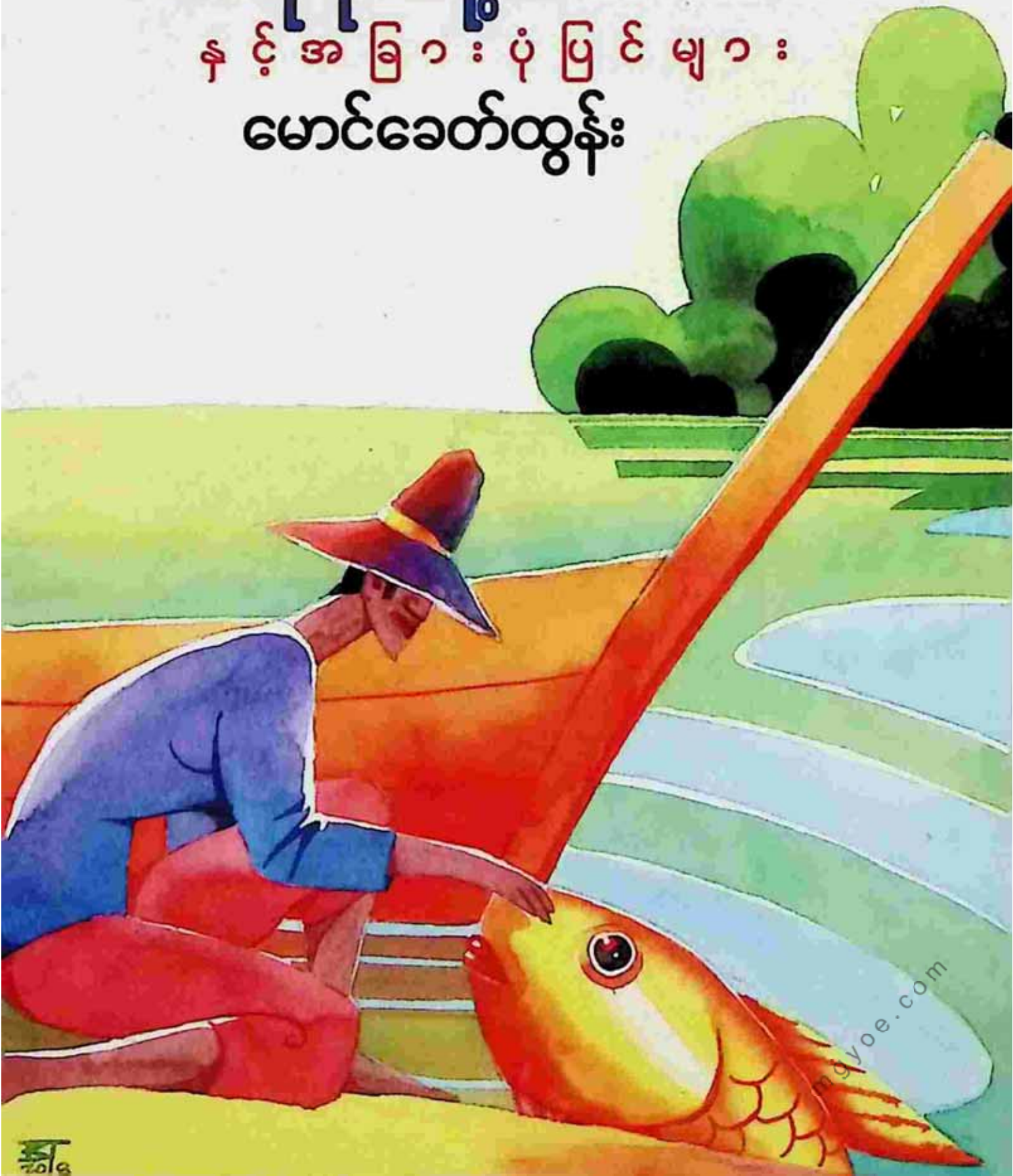


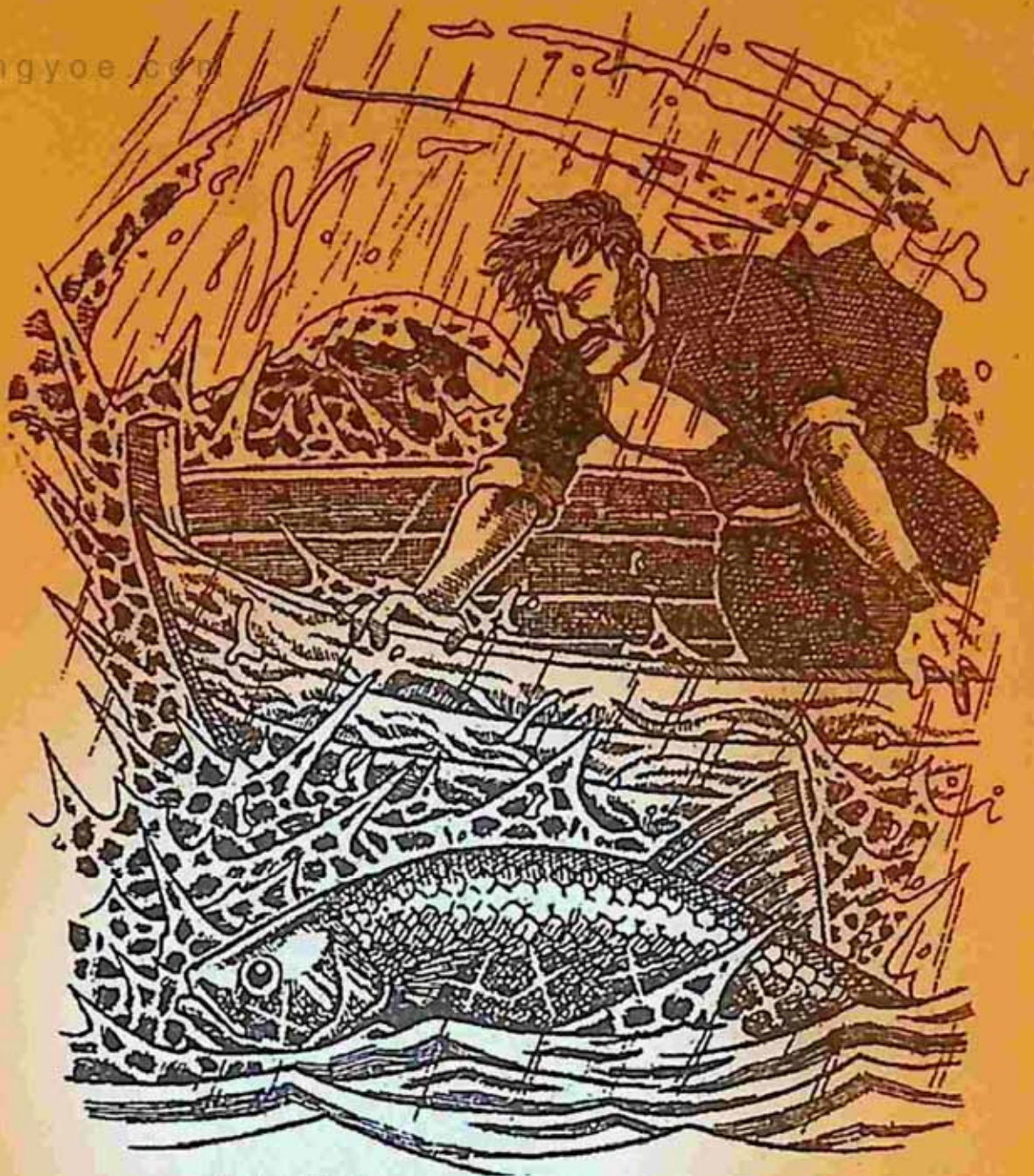
စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

ငါးဘုရင်မရဲ့ လက်ဆောင်

နှင့် အခြား ပုံပြင်များ

မောင်ခေတ်ထွန်း





ပိုက်ကွန်ကို ရေထဲချလိုက်တယ်။ မကြာမီ သူဟာ ပိုက်ကို ရေထဲက ဆွဲတင်လိုက်တဲ့အခါ ပိုက်ထဲမှာ ကြီးမားတဲ့ ရွှေငါးကြီးတစ်ကောင် လူးလွန်လှုပ်ရှားနေတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ တံငါသည်ဟာ အရင်က ဒီလိုငါးမျိုးကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးဘူးတဲ့။ သူဟာ ရွှေငါးကြီးကို ပိုက်ထဲမှထုတ်ယူလိုက်တဲ့အခါ

ငါးဘုရင်မရဲ့ လက်ဆောင်

နှင့် အခြား ပုံမြင်မျှား
မောင်ခေတ်ထွန်း

ISBN9789997113986

KHIT31

9 789997 113986

1,800.00KS

mgyoe.com

ငါးဘုရင်မရဲလက်ဆောင်၊ မောင်ခေတ်ထွန်း

မျက်နှာပုံးပန်းချီ - ပိုသံ

စာမျက်နှာ ၁၆၀ မျက်နှာ၊ ၁၆ ဝင်တီး x ၁၈.၅ ဝင်တီး

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၈၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀။

ရောင်းစျေး ၁ ၈ ၀ ၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

mgyoe.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်



ငါးဘုရင်မရဲ့လက်ဆောင်
မောင်ခေတ်ထွန်း
မြန်မာပြန်

မေမေကြီး၊ ၂၀၁၈

mgyc.com

mgyc.com

မာတိကာ

၁။ တောဝမ်းဘဲ	၁
၂။ တောဝက်ကြီးနှင့် မြေခွေး	၂၂
၃။ ခြင်္သေ့ကို လှည့်စားတဲ့ ခွေးအ	၂၅
၄။ အဖမဲ့ မင်းသားလေး	၂၉
၅။ ထူးဆန်းသော သံအိုးကလေး	၃၆
၆။ ရဲရင့်သော ဈေးသည်	၄၆
၇။ မိုက်မဲတဲ့ မျောက်များ	၅၈
၈။ ရတနာဖိနပ်ကလေးတစ်ရန်	၆၂
၉။ ဟန်ဆောင်သော အပြာရောင်ခွေးအကြီး	၇၁
၁၀။ ကျေးဇူးတရား	၇၆
၁၁။ ယာသမားဇနီးမောင်နှံနှင့် ဝက်ဝံကြီး	၇၉
၁၂။ အလုပ်ကြိုးစားသူ	၈၄
၁၃။ အလုပ်၏ တန်ဖိုး	၉၁
၁၄။ စည်လွတ်ကြီး	၁၀၂

၁၅။ မုဆိုးနှင့် မြင်း	၁၃၀
၁၆။ တေးသီငှက်နှင့် လင်းနို့	၁၃၃
၁၇။ ဉာဏ်ရှိသူ ရာမူး	၁၃၆
၁၈။ မိုက်မဲလှသောဘုရင်	၁၃၉
၁၉။ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်နှင့် အမွေပစ္စည်းသုံးခု	၁၄၅
၂၀။ ငါးဘုရင်မရဲ့ လက်ဆောင်	၁၅၅



တောဝမ်းဘဲ

[အိန္ဒိယရိုးရာပုံပြင်]

တစ်ခါက အိန္ဒိယပြည်တွင် ‘ရာမ’ နှင့် ‘နာရယန်း’ အမည်ရှိ ညီနောင်
မင်းသားလေးနှစ်ပါး ရှိလေသည်။ ရာမ ၁၄ နှစ်အရွယ်နှင့် နာရယန်း
၁၂ နှစ်အရွယ်တွင် သူတို့၏ မိခင်သည် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။

တစ်နှစ်အကြာတွင် သူတို့၏ဖခင်ဘုရင်ကြီးသည် နောက်
မိဖုရားတစ်ပါးကို အသစ်တင်မြှောက်လေသည်။ ထို့ကြောင့်
မိဖုရားကြီးသည် ညီနောင်နှစ်ပါး၏ မိထွေးဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

ဘုရင်ကြီးက သားတော်နှစ်ပါးကို သိပ်ချစ်၍ အရေးပေး
သည်ကို မိဖုရားကြီးက မလိုလားပေ။ မရှုဆိတ်နိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့်
မိဖုရားကြီးသည် ညီနောင်နှစ်ပါးအား ဘုရင် မနာလို မုန်းထား
လေသည်။

နှစ်နှစ်ခန့်ကြာသော် မိဖုရားကြီးသည်လည်း သားယောက်ျား
တစ်ဦးကို ဖွားမြင်ခဲ့လေသည်။ မိဖုရားကြီးက သူ့သားအား ဘုရင့်
နန်းတော်တွင် အလွန်အရေးပါအရာရောက်စေလိုသည်။

ဘုရင်ကြီး၏ အရေးပေးမှုကို ခံယူစေလိုသည်။ ဘုရင်ကြီးကသာ သူ့သားအား ချစ်မြတ်နိုးစေလိုသည်။ ထို့ကြောင့် ညီနောင်နှစ်ပါးအား နေရာမရစေရန်နှင့် ဘုရင်ကြီးက ညီနောင်နှစ်ပါးအား မျက်ထားညှိစေရန် ကြံဆောင်သည်။ ညီနောင်နှစ်ပါး မရှိမှသာ သူ့သားသည် ဘုရင်ကြီး၏ နှလုံးသားထဲမှာ ပထမနေရာကို ရယူနိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။

မိဖုရားကြီးသည် လိမ္မာပါးနပ်သူ ဖြစ်သည်။ ဘုရင်ကြီးသည် သက်သေအထောက်အထားမရှိဘဲ ပြောတိုင်း ယုံကြည်သူ မဟုတ်မှန်း သိရှိထားသည်။

သူသည် ညီနောင်နှစ်ပါးမကောင်းကြောင်း ကုန်းတိုက်သော်လည်း ဘုရင်ကြီးက လက်မခံပေ။ ထို့ကြောင့် မိဖုရားကြီးသည် ညီနောင်နှစ်ပါး ဒုက္ခရောက်စေရန် သက်သေပြနိုင်သည့် အချိန်ကို စောင့်စားနေခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ရာမနှင့် နာရယန်း ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် တနင်္ဂနွေနေ့နံနက်တိုင်း မြို့တွင်းရှိ ပန်းသည်အဘွားအိုထံ သွားရောက်လည်ပတ်လေ့ရှိသည်။

ထိုအဘွားအိုသည် သူတို့မိခင်၏ အစေအပါးဖြစ်သည်။ မိခင်ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက် နန်းတော်မှထွက်ခွာကာ ပန်းရောင်း၍ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေသူဖြစ်သည်။ အဘွားအိုသည် ညီနောင်မင်းသားလေးနှစ်ပါးအား သူ့သားကဲ့သို့ ချစ်မြတ်နိုးလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မင်းသားလေးနှစ်ပါးသည် အပတ်စဉ် အဘွားအိုထံသို့ သွားရောက်ကာ ငွေနှင့် ဆန်များကို ပေးကမ်း



ထောက်ပံ့လေ့ရှိသည်။

ပန်းသည်အဘွားအိုကလည်း သူတို့ရောက်လာတိုင်း မင်းသားလေးများ ကြိုက်နှစ်သက်သည့် အစားအစာများကို ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးလေ့ရှိသည်။ ထို့နောက် ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သည့် သူတို့မိခင်၏ သနားစိတ်ရှိပုံ၊ စိတ်ကောင်းရှိပုံတို့ကို ပြောပြလေ့ရှိသည်။

တစ်နေ့တွင် ညီနောင်နှစ်ပါးသည် ပန်းသည်အဘွားအိုအား ကြည့်ရှုရန်လာစဉ် လမ်းခရီး၌ တောဝမ်းဘဲတစ်ကောင်ကို တွေ့၍ သတ်ပြီးယူဆောင်လာခဲ့လေသည်။

ထိုဝမ်းဘဲသည် ဘုရင့်ဥယျာဉ်တော်အတွင်းရှိ ရေကန်တွင် ကူးခပ်နေသော ဝမ်းဘဲဖြစ်သည်။ ဘုရင်ပိုင် ဝမ်းဘဲပင်ဖြစ်သည်။

အမှန်မှာ မင်းသားလေးနှစ်ပါးသည် ဝမ်းဘဲသေကို သူတို့ဖခမည်းတော်ဘုရင်ကြီးထံ ယူဆောင်သွားရမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့သည် ဝမ်းဘဲသေကြီးကို ပန်းသည်အဘွားအိုထံ ယူဆောင်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး -

“ငါတို့ ဖခမည်းတော်ရဲ့ ဥယျာဉ်ထဲမှာ ဝမ်းဘဲတွေ အများကြီးပဲ။ ကြိုက်ရာကို ရွေးယူစားသုံးနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပန်းသည်အဘွားအိုမှာတော့ ဟင်းလျာအဖြစ် ဘာမှ စားစရာမရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ငါတို့ ဒီဝမ်းဘဲကို အဘွားအိုကို သွားပေးကြစို့” ဟု ဆိုကြလေသည်။

ထိုသို့ဖြင့် သူတို့ညီနောင်နှစ်ပါးသည် ဝမ်းဘဲသေကြီးကို ဆွဲကာ အဘွားအိုတဲဆီသို့ ရှေးရှုလျှောက်လာကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် သူတို့၏မိထွေး မိဖုရားကြီးသည် ညီနောင်နှစ်ပါး ဝမ်းဘဲကိုသတ်၍ ပန်းသည်အဘွားအိုထံ ယူဆောင်သွားသည်ဟူသော သတင်းကို ကြားသိသွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် မိဖုရားကြီးသည် ဘုရင်ကြီးထံသို့ ချက်ချင်း သွားရောက်ကာ ဘုရင်ကြီးအား -

“အရှင်မင်းကြီး၊ အရှင်မင်းကြီးရဲ့ သားတော်နှစ်ပါးဟာ

အရှင်အိမ်တော်က အစားအစာကို ခိုးယူပြီး မြို့ထဲက ပန်းသည် အဘွားအိုကို ပေးကမ်းနေပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးမ လျှောက်တင် ချက်ကို အရှင်မင်းကြီး ယုံကြည်တော်မမူရင် အဘွားအိုအိမ်ကို လူတစ်ယောက်လွှတ်ပြီး ကြည့်ခိုင်းနိုင်ပါတယ်။ ဘုရင့်ဝမ်းဘဲတစ်ကောင်ကို ဟင်းလျာအဖြစ် ချက်ပြုတ်နေတာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်” ဟု မင်းသားလေးနှစ်ပါး ဒုက္ခရောက်စေရန် ကုန်းချောစကားကို လျှောက်တင်လေသည်။

ဘုရင်ကြီးလည်း မိဖုရား၏ လျှောက်တင်စကား မှန်မမှန် သိရှိရန် သံတော်ဆင့်တစ်ဦးကို ပန်းသည်အဘွားအိုထံသို့ စေလွှတ်လိုက်လေသည်။ မကြာမီ သံတော်ဆင့်သည် ဘုရင်ကြီးထံသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး မိဖုရားကြီးပြောစကားသည် မှန်ကန်ကြောင်း၊ မင်းသားလေးနှစ်ပါးကို အဘွားအိုနှင့်အတူ တွေ့ခဲ့ရကြောင်းနှင့် အဘွားအိုသည် ဝမ်းဘဲသားဟင်းလျာချက်ပြုတ်ရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိကြောင်းတို့ကို လျှောက်တင်လေသည်။

ဘုရင်ကြီးသည် သံတော်ဆင့်လျှောက်တင်ချက်ကို ကြားသော် ဒေါသအလွန်ထွက်သွားသည်။ ထို့နောက် ရာမနှင့် နာရယန်းတို့ကို အပြစ်ဒဏ်ခတ်မည်ဖြစ်ကြောင်း မိန့်ဆို၍ အမတ်ချုပ်ကြီးအား ပန်းသည်အဘွားအိုအိမ်သို့ သွားရောက်၍ မင်းသားနှစ်ပါးအား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ပြီး ထောင်သွင်းအကျဉ်းချထားရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

ဘုရင်ကြီး၏အမိန့်စကားကိုကြားသော် ကောက်ကျစ်ယုတ်မာသော မိဖုရားကြီးသည် ရယ်သွမ်းသွေး၍ “ကျွန်တော်မျိုးမက အရှင်မင်းကြီးဟာ သူတို့ကို အပြစ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ သူတို့

ရဲ့ မျက်လုံးတွေကို ဖောက်ဖျက်ပစ်မယ်လို့ ထင်နေတာပါ။ တကယ်လို့သာ သူတို့မျက်လုံးမရှိတော့ရင် အရှင်မင်းကြီးရဲ့ပစ္စည်းတွေကို ခိုးနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး” ဟု လျှောက်တင်လေသည်။

ဘုရင်ကြီးလည်း မိဖုရားကြီး၏ လျှောက်တင်ချက်ကို သဘောတူကာ အမတ်ချုပ်ကြီးအား မင်းသားလေးနှစ်ပါးကို သူ့ထံသို့ ချက်ချင်းခေါ်ဆောင်လာရန် ပြန်လည်အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အဘွားအိုသည် မင်းသားလေးနှစ်ပါးကို ပုန်းရှောင်ထွက်ပြေးရန် တိုက်တွန်းပြောဆိုလျက်ရှိသည်။ အဘွားအိုသည် သံတော်ဆင့် သူ့အိမ်သို့ လာရောက်စုံစမ်းစဉ်ကတည်းက မင်းသားလေးနှစ်ပါး ဒုက္ခရောက်တော့မည်ကို ကြိုတင်သိရှိထားသည်။

သံတော်ဆင့်သည် ဝမ်းဘဲသေကြီးကို မြင်တွေ့သွားသည် မဟုတ်ပါလော။ ထို့ကြောင့် အဘွားအိုသည် မင်းသားညီနောင်အား ဤတိုင်းပြည်အတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားရန် ပြောဆိုတိုက်တွန်းပြီး-

“မိဖုရားကြီးဟာ သားတော်တို့ရဲ့ ရန်သူပဲ။ အခုအကြံဉာဏ်ဟာလည်း မိဖုရားရဲ့ လက်ချက်ဆိုတာ သေချာတယ်။ မိဖုရားကြီးဟာ သားတော်တို့ ဒုက္ခရောက်တာကို မြင်တွေ့ချင်တဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ သားတော်တို့ကို ဒီတစ်ကြိမ်လုပ်ကြံတာ မအောင်မြင်ရင် နောက်တစ်ကြိမ်မှာလည်း သားတော်တို့ကို စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်အောင် ကြံဆောင်ဦးမှာပဲ” ဟု ပြောဆိုခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် အဘွားအိုသည် အိတ်နှစ်လုံးတွင် ထမင်းများ ထည့်ကာ အိတ်တစ်အိတ်ပေါ်တွင် ဘဲတောင်ပံများကိုထည့်၍ ကျန်

အိတ်ပေါ်တွင် ဘဲခြေထောက်များကို ထည့်သည်။ ထို့နောက် စားနပ်ရိက္ခာအိတ် နှစ်အိတ်ကို မင်းသားလေးနှစ်ပါးအားပေးကာ-

“ဒီစားနပ်ရိက္ခာတွေဟာ သားတော်တို့နှစ်ယောက် အတွက် နှစ်ရက်စားလို့ လောက်ပါတယ်။ ဘုရင့်စစ်သည်တော် တွေလာပြီးမဖမ်းခင် အမြန်ဆုံး ပြေးကြပေတော့” ဟု ပြောဆို လိုက်လေသည်။

မင်းသားလေးရာမက အဘွားအိုအား -

“အမေအို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ကိုပြေးရမှာလဲ” ဟု မေး လေသည်။

အဘွားအိုက -

“သားတို့ ကြိုက်တဲ့နေရာကိုသာ ပြေးကြပါ။ ဒီမှာ တော့ ဆက်မနေပါနဲ့။ ဒီမှာဆို သားတော်တို့ ဒုက္ခအကြီးအကျယ် ရောက်လိမ့်မယ်” ဟု ပြန်ပြောသည်။

ထိုသို့ဖြင့် မင်းသားလေးနှစ်ပါးသည် မြို့တွင်းမှ အမြန် ဆုံး ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။ မကြာမီ အမတ်ချုပ်ကြီးနှင့် စစ်သည်တော်များသည် မင်းသားလေးနှစ်ပါးကို ဖမ်းဆီးခေါ် ဆောင်ရန် အဘွားအို၏တဲဆီသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

သို့သော် မင်းသားလေးနှစ်ပါးက ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်၍ မတွေ့မမြင်ရတော့ပေ။

မင်းသားညီနောင်သည် ခရီးထွက်ခွာလာခဲ့သည်မှာ ခရီး အတော်အတန် ရောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ညနေသို့ရောက်သော် သူတို့သည် စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုဆီသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

သာယာသော နေရာကလေးဖြစ်သည်။ သူတို့သည် စမ်း

ချောင်းနံဘေး မြက်ခင်းစိမ်းပေါ်တွင် အပန်းဖြေထိုင်ရင်း အစား
အစာများကို စားသောက်ကြလေသည်။

အမှန်မှာ ဘုရင့်ဥယျာဉ်ထဲမှ ဖမ်းယူသတ်ခဲ့သော ဝမ်းဘဲ
သည် ရိုးရိုးဝမ်းဘဲ မဟုတ်ချေ။ မှော်ဝမ်းဘဲတစ်ကောင်သာဖြစ်
သည်။ ယခုတိုင် မင်းသားလေးနှစ်ပါးသည် သူတို့ ယခုစားနေ
သော ဝမ်းဘဲသားများသည် မှော်ဝမ်းဘဲသားမှန်း မသိရှိကြသေး
ချေ။

ဝမ်းဘဲအတောင်ပံကို စားသုံးသူသည် ခုနစ်ရက်အတွင်း
မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိမည်ဖြစ်ပြီး ဝမ်းဘဲခြေထောက်ကို စားသုံး
သူသည် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသော အမတ်ချုပ်ကြီး စင်စစ်မသွေ
ဖြစ်ပေလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

ရာမသည် ထမင်းအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ
ထမင်းပေါ်တွင် ဝမ်းဘဲအတောင်ပံများကို တွေ့လိုက်ရသည်။
သူသည် ဆာလောင်မွတ်သိပ်လှသည်ဖြစ်၍ ထမင်းဟင်းများကို
အားရပါးရ စားသုံးလိုက်သည်။

နာရယန်းသည် သူ့အိတ်ကို ဖွင့်လိုက်ရာ ထမင်းပေါ်တွင်
ဝမ်းဘဲခြေထောက်ဟင်းများကို တွေ့ရလေသည်။ သူလည်း ဆာ
လောင်နေပြီဖြစ်၍ အစားအစာများကို စားသုံးလိုက်သည်။ ထို့
နောက် ညီနောင်နှစ်ပါးသည် ဗိုက်ပြည့်သွားပြီဖြစ်၍ လဲလျောင်း
ကာ တစ်ရေးတစ်မော အိပ်လိုက်လေသည်။

နောက်နေ့နံနက်တွင် မင်းသားလေးနှစ်ပါးသည် ခရီး
ဆက်လက်ထွက်ခဲ့ပြန်လေသည်။ သူတို့သည် မြောက်ဘက်သို့
ခရီးနှင်လာရာ မွန်းတည့်ချိန်တွင် ခြောက်သွေ့သော သဲကန္တာရ

လွင်ပြင်ကြီးတစ်ခုဆီသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

သဲလွင်ပြင်ကြီးတွင် အပင်ဟူ၍ မည်သည့်အပင်မျှ မရှိချေ။ သူတို့သည် သဲပေါ်တွင်ထိုင်ကာ လက်ကျန်အစားအစာများကို ထုတ်ယူစားသုံးကြလေသည်။

ရာသီဥတု အလွန်ပူပြင်းလှသည်ဖြစ်ရာ ရေအလွန်ငတ်၍ ရေသောက်ရန် ရေရှာရာ ရေကို ဘယ်နေရာမျှ ရှာဖွေမတွေ့ရပေ။ သူတို့သည် မွန်းလွဲပိုင်းတစ်ချိန်လုံး ရေရှာဖွေသော်လည်း အချည်းနှီးပင်။

သူတို့သည် ရေငတ်လွန်း၍ အလွန်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ညီတော် နာရယန်းက -

“အစ်ကိုတော် ကျွန်တော်တော့ ဆက်ပြီးမလျှောက်နိုင်တော့ဘူး။ အစ်ကိုတော်ပဲ သွားပြီး ရေရှာပါ။ ညီတော် ဒီနေရာမှာပဲ နေခဲ့တော့မယ်” ဟု နွမ်းလျှော့စွာ ပြောဆိုလေသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ရာမလည်း တစ်ဦးတည်း ထွက်ခွာလာခဲ့ရာ မြောက်ဘက်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။ မကြာမီ သူသည် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော နန်းတော်သို့သွားရာ ဖုန်ထူထပ်သည့် လမ်းတစ်လမ်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ရာမသည် ထိုလမ်းသို့ တစ်ဦးတည်း လျှောက်လှမ်းလာခဲ့သည်။

နန်းတော်တံခါးဝရောက်သော် ရာမသည် ရေတောင်းရန် ရပ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် သူသည် အော်ဟစ်ကြွေးကြော်သံနှင့်အတူ ခေါင်းလောင်းထိုးသံများကိုပါ ကြားလိုက်ရလေသည်။

ထို့နောက် လူအုပ်စုကြီးသည် ဘုရင့်ဆင်တော်ကြီးကို ဦးဆောင်ကာ နန်းတော်တံခါးဝသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ဆင်ကြီးသည် ရာမထံသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် လျှောက်လှမ်းလာပြီး ရာမရှေ့ရောက်သော် ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်းကို မြေပေါ်တွင် ခူးထောက်လိုက်သည်။

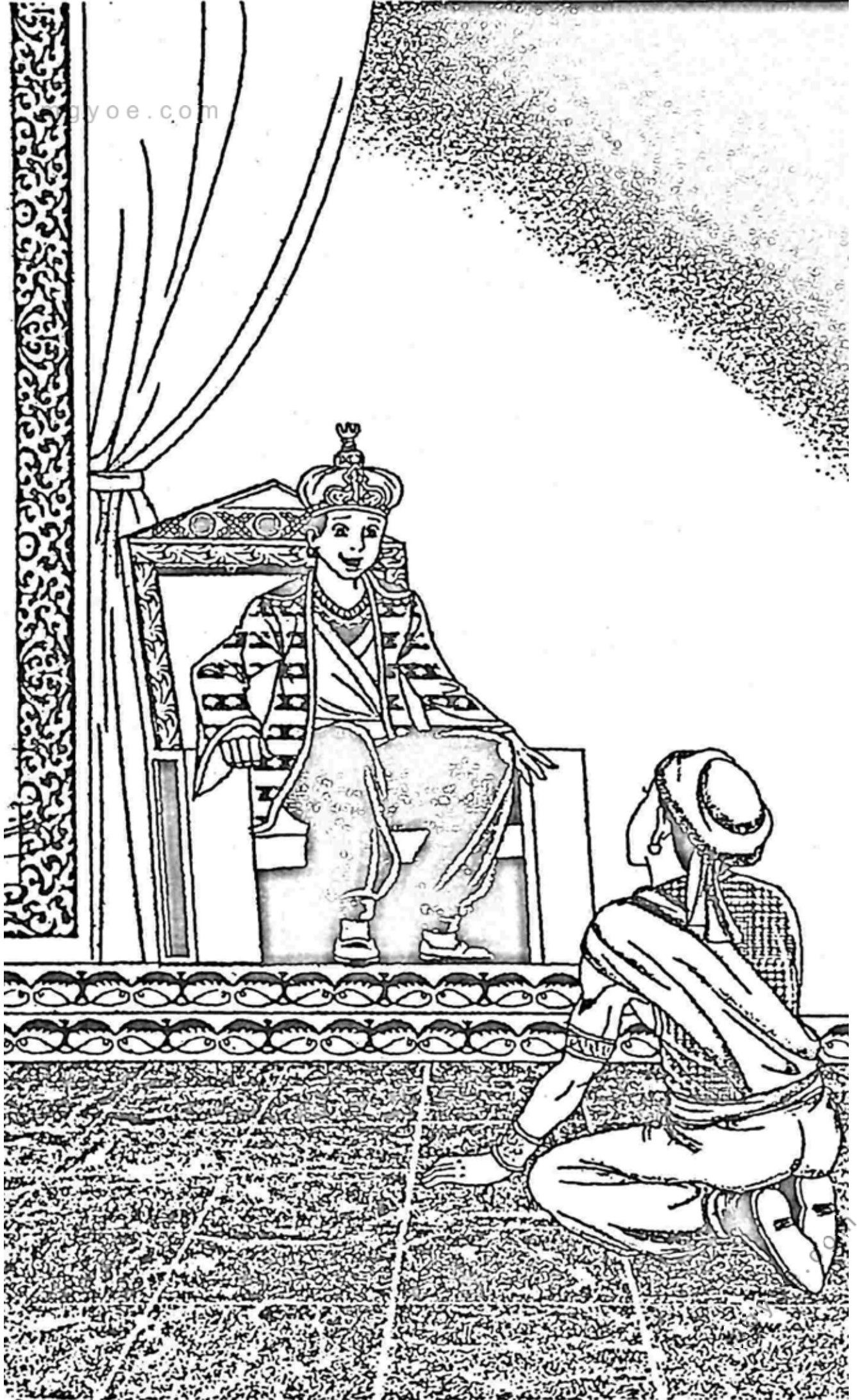
ထိုစဉ် လူအပေါင်း၏ ကောင်းချီးပေးသံကြီးသည် ပေါ်ထွက်လာပြီး အဖိုးထိုက်အဖိုးတန် ဝတ်ကောင်းစားလှများကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူတစ်ယောက်သည် သူ့ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ထို့နောက် ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ရာမအား -

“အရှင်...အရှင်ဟာ ကျွန်တော်မျိုးတို့ရဲ့ ဘုရင်ဖြစ်ပါတယ်။ အရှင်ကို ဆင်ကြီးက ကျွန်တော်မျိုးတို့ရဲ့ ဘုရင်အဖြစ် ရွေးချယ်ပေးလိုက်ပါပြီ” ဟု ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ထို့ပြင် ထိုသူသည် ရာမအား အဖိုးထိုက်အဖိုးတန် ဝတ်ရုံတော်ကို ဆင်မြန်းပေးပြီး ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ရွှေသရဖူကို ဆောင်းပေးလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ရာမအား နန်းတော်ထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ရာမသည် လူများဘက်သို့ လှည့်ကာ -

“ကျွန်ုပ်မှာ နာမကျန်းဖြစ်နေတဲ့ ညီတော်တစ်ယောက်ရှိပါသေးတယ်။ အခု သူဟာ ရေဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကို ခံစားနေရပြီး သေလုနီးပါး ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ညီအစ်ကိုဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ခွဲခွာပြီးနေလို့ မရပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ ဘဝတစ်သက်တာလုံး မခွဲမခွာ အတူတကွ နေသွားကြမှာဖြစ်ပါတယ်။ အသင် ကျွန်ုပ်ကို ဘုရင်အဖြစ် တင်မြှောက်မယ်ဆိုရင် ကျွန်ုပ်ညီတော်ကို ရှာဖွေခေါ်ဆောင်ပေးပါ။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဘုရင်အဖြစ် အသင်တို့ တင်မြှောက်တာကို လက်မခံနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်ညီတော်



ဟာ ဒီကနေ တောင်ဘက်သဲလွင်ပြင်ကြီးထဲမှာ ရှိနေပါတယ်”
ဟု ဆိုလေသည်။

ထိုသို့ဖြင့် မင်းမှုထမ်းလေးဦးသည် နာရယန်းအား ရှာဖွေ
၍ နန်းတော်သို့ ခေါ်ဆောင်လာရန် တောင်အရပ်သို့ ထွက်ခွာလာ
ခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့သည် သဲကန္တာရလွင်ပြင်ထဲတွင် နာရယန်းအား
သုံးရက်တိုင် ရှာဖွေသော်လည်း နာရယန်းကို အရိပ်အယောင်မျှ
ပင် မတွေ့ရချေ။

ထိုသို့ဖြင့် သူတို့သည် နန်းတော်သို့ ဝမ်းနည်းစွာဖြင့်ပြန်
လာခဲ့ကြကာ ဘုရင်မအား နာရယန်းအား ရှာဖွေ၍မတွေ့ကြောင်း
ပြန်လည်လျှောက်တင်ကြလေသည်။

မင်းသားလေး နာရယန်းကား သဲလွင်ပြင်ထဲတွင် ပျောက်
ဆုံးနေလေသည်။

ဘုရင်ရာမသည် အမှုထမ်းလေးဦး၏ လျှောက်တင်ချက်
ကို ကြားသော်-

“ငါ့ညီတော်ဟာ အန္တရာယ်ဆိုးနဲ့ ကြုံတွေ့တာ ဖြစ်ရ
မယ်။ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန် သတ်ဖြတ်တာ ခံရတာဖြစ်မယ်။ ငါ့ညီ
တော်ကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့တာ မှားတာပဲ”

ဟု ရာမသည် ဝမ်းနည်းစကားဆိုလေသည်။ သူသည်
သူ့ညီတော်အတွက် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ချေ။ နောက်ဆုံး သူ
သည် ဘုရင်အဖြစ် ဘိသိက်ခံကာ တိုင်းသူပြည်သားများအား
တရားနှင့်အညီ နှစ်ပေါင်းများစွာ အုပ်ချုပ်လေသည်။

ရာမ၏ ညီတော်ကား ရာမထင်မှတ်သကဲ့သို့ တိရစ္ဆာန်

သတ်ဖြတ်ခြင်း မခံရပေ။ အသက်ရှင်လျက် ရှိနေသည်။ သူ့ထံမှ ရာမထွက်ခွာသွားချိန်တွင် သူသည် မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ရေဆာလောင်မွတ်သိပ်လာသည်။

ရေတစ်ပေါက်မျှ မသောက်ရပါက အမှန်တကယ်ပင် သေဆုံးတော့မည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ရေရှိမည့် စမ်းချောင်းကို ရှာဖွေရန် ထွက်လာခဲ့သည်။

သူသည် အားအင်ကုန်ခန်းကာ ဖျားနာလျက်ရှိနေသဖြင့် ရာမထွက်ခွာရာလမ်းကို မမှတ်မိဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် လမ်းမှားကာ အရှေ့ဘက်သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူသည် လွင်ပြင်အစွန်နားရှိ ကျေးရွာ တစ်ရွာသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။ သူသည် အဘွားအို၏ တဲအိမ် တစ်အိမ်သို့ ဝင်ရောက်ကာ သူ့အား ယခုညအတွက် တည်းခိုခွင့် ပြုရန်နှင့် အစားအစာများပေးရန် ပြောဆိုတောင်းလေသည်။

သို့သော် အဘွားအိုသည် အလွန်ဆင်းရဲရှာသည်။ အဘွားအို၏ ခင်ပွန်းသည်မှာ အပ်ချုပ်သမားဖြစ်သည်။ ကွယ်လွန်သွားရှာ ပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အဘွားအိုမှာ ခိုကိုးရာမဲ့ကာ ဘဝကို ခက်ခဲ ပင်ပန်းစွာ ရုန်းကန်နေရရှာလေသည်။ သို့သော် အဘွားအိုသည် သူ့ညစာထဲမှ ခွဲကာ နာရယန်းအား အစားအစာများကိုပေးပြီး သူ့အိမ်အတွင်း၌ တည်းခိုခွင့် ပေးလေသည်။

သို့သော် နာရယန်းမှာ ဖျားနာနေ၍ အဘွားအို၏ အိမ်တွင် တစ်လတာမျှ ကြာညောင်းသွားခဲ့လေသည်။ သူ့ဖျားနာနေစဉ် အဘွားအိုသည် သူ့အား သားတစ်ယောက်သဖွယ် ကြင်နာစွာ

ပြုစုပေးလေသည်။

ထိုသို့ဖြင့် မကြာမီ နာရယန်းသည် ပြန်လည်ကျန်းမာလာလေသည်။ နာရယန်းက အဘွားအိုအား ကျေးဇူးတင်လွန်း၍ မည်သို့ပြန်လည်တုံ့ဆပ်ရမည်ကို မေးသည်။

အဘွားအိုသည် နာရယန်းအား မင်းသားတစ်ဦးမှန်း မသိချေ။ ထို့ကြောင့် အဘွားအိုက မင်းသားလေးနာရယန်းအား -

“အဘွားအိုရဲ့ မျက်စိတွေ မွဲလှပြီ။ အပ်ကို ကောင်းကောင်းမထိုးနိုင်တော့ဘူး။ အဘွားရဲ့ ခင်ပွန်းသည် ရှိစဉ်တုန်းက ဆိုရင် အဘွားဟာ အင်္ကျီပိတ်စတွေ ကူညီညှပ်ပေးလေ့ရှိတယ်။ အဘွား သားကို အကောင်းဆုံးအပ်ချုပ်သမားဖြစ်အောင် သင်ပေးမယ်။ အင်္ကျီချုပ်လို့ ရတဲ့ငွေတွေကို အတူတူ ခွဲဝေယူကြတာပေါ့”

ဟု ပြောဆိုလေသည်။

အဘွားအို၏ စကားကိုကြားသော် နာရယန်းလည်း ဝမ်းသာသွားသည်။

ယခုအချိန်တွင် သူ့တွင် နေစရာမရှိချေ။ စားစရာလည်း မရှိချေ။

သူ့အစ်ကိုလည်း ဘယ်နေရာသို့ ရောက်မှန်းမသိချေ။ ယခု သူ့အတွက် နေစရာ စားစရာများ ရရှိတော့မည် မဟုတ်ပါလော။

“နောက်မှပဲ အစ်ကိုတော်ကို ရှာတော့မယ်။ ငါ အဘွားနဲ့ အတူ အလုပ်လုပ်ပြီး စားဖို့၊ ဝတ်ဖို့ ရှာရမယ်”

ဟု နာရယန်းက တွေးမိလေသည်။

ထိုသို့ဖြင့် နာရယန်းသည် ရွာကလေးတွင် အဘွားနှင့်

အတူ နေထိုင်ကာ သူတို့နှစ်ဦးသည် အပ်ချုပ်လုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုကြလေသည်။

မကြာမီ နာရယန်းလည်း လက်ရာကောင်းသော အပ်ချုပ်သည်တစ်ယောက်အဖြစ် နာမည်ကျော်ကြားလာလေသည်။ နှစ်နှစ်ခန့်ကြာလာသည့်အခါ သူ့တွင် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများ များပြားလာကာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့သောဘဝသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

မကြာမီ သူသည် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို လက်ထပ်လိုက်လေသည်။

သို့သော် တစ်နေ့တွင် အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသည့် ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်သည် နာရယန်းနေထိုင်သည့် တိုင်းပြည်သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

တိုင်းသူပြည်သားများသည် ဘီလူးကြီးစားသောက်ရန် မုန့်လှည်းတစ်စီးစာ၊ သိုးနှစ်ကောင်နှင့် လူတစ်ယောက်ကို နေ့စဉ် အချိန်မှန်မှန် ပို့ပေးနေရသည်။

ထို့ကြောင့် ပြည်သူပြည်သားများသည် စိတ်သောက ရောက်လျက်ရှိနေကြသည်။ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လျက်ရှိကြသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ပြည်သူပြည်သားများသည် ဘုရင်ကြီးထံသို့ သွားရောက်ကာ ဘီလူးကြီးအား ဖြိုခွင်းသုတ်သင်ပေးပါရန် တောင်းဆိုကြလေသည်။

ဘုရင်ကြီး၏ ပညာရှိများက ဘီလူးကြီးအား စင်စစ်အားဖြင့် နှိမ်နင်း၍ ရနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်းနှင့် ပညာဉာဏ်ပရိယာယ်ကို အသုံးပြု၍ သုတ်သင်မှသာ ရရှိနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိကြသည်။

ထို့နောက် ပညာရှိအမတ်ကြီးများက ဘုရင်ကြီးအား -

“အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ဟာ ကောင်းကင် နက္ခတ်တွေကို လေ့လာတဲ့အခါ လွင်ပြင်ကြီးရဲ့အဆုံး ရွာကလေး တစ်ရွာမှာ အပ်ချုပ်သမားလူငယ်တစ်ယောက် ရှိနေတာကို သိရ ပါတယ်။ အဲဒီလူငယ်ကလေးကသာ ဘီလူးကြီးကို သုတ်သင် နှိမ်နင်းပေးနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်” ဟု လျှောက်တင်ကြလေသည်။

ဘုရင်ကြီးလည်း ပညာရှိအမတ်ကြီးများ၏ စကားကို ကြားသော် -

“ကဲ...ဒါဖြင့် အပ်ချုပ်သမားထံ စေတမန် စေလွှတ်ပါ။ သူ့ကို ဘီလူးကြီးကို သတ်ပေးဖို့ ပြောပါ။ ဘီလူးကြီးကို သတ် ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်က သူ့ကို ဝန်ကြီးချုပ်ရာထူး ပေးမယ်လို့၊ တကယ်လို့ ဘီလူးကြီးကို မနှိမ်နင်းနိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ သေဒဏ်ပေးခံရမယ်လို့ ပြောပါ” ဟု မိန့်ဆိုလိုက်လေသည်။

ထိုသို့ဖြင့် နာရယန်းသည် တံခါးနားတွင် အပ်ချုပ်လျက် ရှိစဉ် ဘုရင့်အမှုထမ်းနှစ်ဦးသည် ရောက်ရှိလာပြီး ဘုရင်ကြီး၏ အမိန့်တော်ကို ပြောပြလေသည်။

နာရယန်းသည် ဘုရင်ကြီး၏ အမိန့်တော်ကိုကြားသော် လွန်စွာ ကြောက်ရွံ့သွားသည်။ ဘုရင့်စစ်အင်အား လက်နက် အပြည့်အစုံဖြင့် မဖြိုခွင်းနိုင်သည့် ဘီလူးကြီးအား သူက မည်ကဲ့သို့ နှိမ်နင်းတိုက်ခိုက်ပါမည်နည်း။

ဘီလူးကြီး၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် သူ့ထက် ဆယ်ဆခန့်ကြီး မားနေသည်။ ဝန်ကြီးချုပ်ရာထူးရဖို့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပေ။ ဘုရင်ကြီး ၏ သေဒဏ်ကိုသာ ခံယူဖို့သာ သေချာနေပေသည်။

“ငါ ဘီလူးကြီးရဲ့ အစားကို ခံမလား၊ ဘုရင်ရဲ့ ခေါင်း
ဖြတ်တာကိုခံမလား၊ တစ်ခုခုတော့ ရွေးရမှာပဲ” ဟု ဝမ်းနည်း
ကြေကွဲစွာ ပြောဆိုနေမိလေသည်။ အခက်အခဲမှ ကျော်လွှားလွတ်
မြောက်နိုင်မည့်လမ်းကို ရှာဖွေမတွေ့နိုင်ဘဲ လက်မှိုင်းချကာ စိတ်
ဓာတ်ကျနေလေသည်။

သို့သော် သူ့ဇနီးက သူ့အား အကြံတစ်ခု ပေးလေသည်။

“ရှင် ဘာမှ စိတ်ဒုက္ခမဖြစ်နဲ့။ ကျွန်မပြောတဲ့အတိုင်းသာ
ပြုလုပ်ပါ။ ဘီလူးကြီးရဲ့ ဥယျာဉ်ထဲမှာ သစ်သီးပင်ကြီးတစ်ပင်
ရှိတယ်။ အဲဒီသစ်ပင်ကြီးက အသီးတွေကို ဘီလူးကြီးစားမိရင်
မကြာခင် သေဆုံးသွားပါလိမ့်မယ်” ဟု ပြောဆိုလေသည်။

နာရယန်းက -

“ကျွန်ုပ် သစ်သီးပင်ကြီးမှန်း ဘယ်လိုလုပ်သိပါ့မလဲ”
ဟု ပြန်မေးသည်။

“အဲဒီဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာ သီးမှည့်နေတဲ့ အပင်ဆိုလို့ ဒီ
သစ်သီးပင်ကြီးတစ်ပင်ပဲ ရှိတယ်။ တခြားသစ်ပင်တွေက သရက်
ပင်တွေသာဖြစ်တယ်။ ဒီအချိန်ဟာ သရက်သီး သီးတဲ့ရာသီ
မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီအဆိပ်ရှိတဲ့ သစ်သီးပင်ကြီးကတော့
အသီးတွေဟာ အမြဲပဲ ဝင်းမှည့်နေတာပါပဲ။ ဒါကို ရှင်မမေ့ပါနဲ့”
ဟု ဇနီးသည်က ပြန်ပြောသည်။

ထို့နောက် နာရယန်းက -

“ကျွန်ုပ် သစ်သီးတွေကို ဘယ်လိုရယူပြီး ဘီလူးကြီးစား
အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဥယျာဉ်ထဲမှာ ကျွန်ုပ်ကို တွေ့သွားရင်
ဘီလူးကြီးက ကျွန်ုပ်ကို သတ်လိမ့်မယ်” ဟု ဆိုသည်။

ထိုအခါ ဇနီးသည်က သူ့အား -

“မနက်ဖြန် ဘီလူးကြီးစားဖို့ မုန့်လှည်းတစ်စီး၊ သိုးနှစ်ကောင်၊ လူတစ်ယောက်ပို့တဲ့အခါ ရှင်က လူလဲပြီး လိုက်သွားပါ။ ဥယျာဉ်ကြီးထဲ ရောက်တဲ့အခါ ဘီလူးကြီး မမြင်အောင် ပုန်းနေပြီး သစ်သီးတွေကို ရအောင်ခူးဆွတ်ပါ။ သစ်သီးတွေရလာရင် တစ်စစီစိတ်ဖြာပြီး ဘီလူးကြီးစားမယ့် မုန့်တွေထဲမှာ ရောနှောထည့်ထားလိုက်ပါ။ ဒါဆို ဘီလူးကြီးကို အောင်နိုင်ပါပြီ” ဟု ရှင်းလင်းပြောပြလေသည်။

ဇနီးသည်၏ စကားကိုကြားသော် အပ်ချုပ်သမားသည် ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်သွားသည်။

“အသင်ပြောတာ မှန်တယ်။ ဘီလူးကြီးကို သတ်တဲ့ ဒီနည်းဟာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟု ပြောကြားသည်။

နောက်တစ်နေ့နက်တွင် ဘုရင့်စစ်သည်တော်များသည် ဘီလူးကြီးထံသို့ပို့ရန် မုန့်၊ သိုးနှင့် လူတို့ကို အဆင်သင့် ပြင်ဆင်နေလေသည်။

ထိုစဉ် နာရယန်းသည် ဘီလူးကြီးစားမည့် လူထံသို့ သွားကာ ဘီလူးကြီးထံ သူ့အစားခံမည်ဖြစ်၍ သူ့အား သွားရောက်ခွင့်ပေးရန် ပြောဆိုသည်။

နာရယန်း၏စကားကိုကြားသော် ဘီလူးထံ သွားရောက်ရမည့်သူသည် အလွန်အံ့ဩသွားသည်။

အိပ်မက်မက်နေသည်ဟု ထင်သွားသည်။ သူ့အစား ဘီလူးအစားကို မည်သူဝင်ခံပါမည်နည်း။

ထိုသူသည် သူရူးတစ်ဦးသာ ဖြစ်ပေမည်။

ထိုသူသည် သူ၏ကံကောင်းမှုကို မယုံကြည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူ့နေရာကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လွှဲပြောင်းပေးလိုက်လေသည်။

ထိုသို့ဖြင့် နာရယန်းသည် ဘီလူးစားရန် ဘုရင့်စစ်သည်တော်များနှင့်အတူ ဘီလူးကြီး၏နေအိမ်သို့ လာခဲ့လေသည်။

စစ်သည်တော်များက မုန့်လှည်းဆွဲနေသောမြည်းကို မောင်းနှင်နေကြသည်။

နာရယန်းက သူ့အား သိုးများကိုထိန်းကာ ခေါ်ခွင့်ပြုရန် ခွင့်တောင်းသည်။

ထိုသို့ဖြင့် သူသည် သိုးများကိုထိန်းရင်း လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

မကြာမီ သူတို့သည် ဘီလူးကြီး၏နေအိမ် ဥယျာဉ်ကြီးထဲသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

နာရယန်းသည် ဥယျာဉ်ကြီးထဲတွင် သူ့ဇနီးပြောကြားသည့် အဆိပ်သစ်ပင်ကြီးကို ချက်ချင်းတွေ့မြင်သွားလေသည်။

သစ်သီးများသည် ဝင်းမှည့်နေကြကာ နေရောင်ထဲတွင် ရွန်းလဲ့တောက်ပနေကြသည်။

နာရယန်းလည်း သိုးများကို အဆိုပါသစ်ပင်ကြီးဆီသို့ မောင်းထုတ်ကာ သူသည် သိုးများနောက်မှ ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

သစ်ပင်အောက်သို့ရောက်သော် သူသည် သစ်ပင်ပေါ်သို့

အမြန်ဆုံးတက်ကာ သစ်သီးကြီးတစ်လုံးကို ဆွတ်ခူးလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူသည် သိုးများကို စစ်သည်တော်များဆီသို့ ပြန်လည်မောင်းနှင် ခေါ်ဆောင်လာခဲ့လေသည်။

နာရယန်းသည် သစ်သီးကြီးကို ခွဲစိတ်ကာ လှည်းပေါ်ရှိ မုန့်များအတွင်းသို့ အမြန်ဆုံး မြှုပ်သွင်းထားလိုက်လေသည်။

ထိုသို့ဖြင့် သူတို့သည် ဘီလူးကြီးအိမ်ရှေ့သို့ ရိက္ခာများနှင့်အတူ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

“ဘီလူးကြီးဟာ ငါ့ကို မစားမီ အဆိပ်ပါတဲ့မုန့်တွေကို စားမိပြီးသေမှာ သေချာတယ်” ဟု တွေးမိကာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှု မရှိဘဲ တည်ကြည်အေးဆေးစွာ ရပ်နေလေသည်။

ဘီလူးကြီးလည်း မုန့်လှည်းကြီးကိုမြင်သော် မုန့်များကို အားရပါးရ သိမ်းကျုံးစားသုံးလိုက်လေသည်။

မကြာမီ ဘီလူးကြီးသည် ပြင်းစွာအော်မြည်ကာ မြေကြီးပေါ်သို့ လဲကျသေဆုံးသွားလေသည်။

ဘုရင့်စစ်သည်တော်များလည်း ဘုရင်ကြီးအား အပ်ချုပ်သည် နာရယန်းက ဘီလူးကြီးကို သုတ်သင်နှိမ်နင်းလိုက်နိုင်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထားကြသည်။

ထိုအခါ ဘုရင်ကြီးနှင့်တကွ နန်းတော်သူ နန်းတော်သားများ၊ ပြည်သူပြည်သားများသည် များစွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ထို့နောက် ဘုရင်ကြီးလည်း အပ်ချုပ်သည်အား ဝန်ကြီးချုပ်ရာထူး ခန့်အပ်ရန် ဆင့်ခေါ်လိုက်လေသည်။

မကြာမီ နာရယန်းသည် ဘုရင်ကြီးထံသို့ ရောက်ရှိလာ
လေသည်။

ဘုရင်ကြီးသည် နာရယန်းအားတွေ့မြင်သော် နာရယန်း
သည် သူ့ညီအရင်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၍ အလွန်ပင်
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားရလေသည်။

နာရယန်းကလည်း သူ့အစ်ကို ရာမကို အသက်ရှင်လျက်
ဘုရင်အဖြစ် တွေ့မြင်ရ၍ ဖော်မပြတတ်အောင် ဝမ်းသာနေလေ
သည်။

ထို့နောက် ဘုရင်ရာမလည်း သူ့ညီ နာရယန်းအား ဝန်ကြီး
ချုပ်ရာထူးကို ခန့်အပ်လိုက်လေသည်။

မကြာမီ ရာမသည် တန်ခိုးသြဇာအာဏာ ကြီးမားသော
ဘုရင်ဖြစ်လာပြီး သူ့ညီတော် နာရယန်းသည်လည်း ထင်ပေါ်ကျော်
ကြားသော ဉာဏ်ပညာနှင့်ပြည့်ဝသည့် အမတ်ကြီး ဖြစ်လာခဲ့လေ
သည်။ ။

[E.F.Dodd, B.A ၏ The Glass Princess and other Stories စာအုပ်မှ
The Wild Duck, A Folk Talk from India.]

တောဝက်ကြီးနှင့် မြေခွေး

တစ်ခါက တောနက်ကြီးတစ်ခုယဲမှာ တောဝက်ရိုင်းကြီးတစ်ကောင် ရှိနေလေတယ်။ တောဝက်ရိုင်းကြီးဟာ အားခွန်ဗလကောင်းပြီး ကြောက်စရာကောင်းလောက်တဲ့ သွင်ပြင်လက္ခဏာရှိတယ်။ သူ့မှာ ကြီးမားပြီး ထက်ရှုတဲ့ အစွယ်ရှိပြီး သူဟာ သူ့အစွယ်ကို လက်နက်သဖွယ်အသုံးပြုတယ်။ တစ်နေ့မှာ တောဝက်ကြီးဟာ သစ်ပင်တစ်ပင်ရဲ့ ပင်စည်နဲ့ သူ့အစွယ်ကို ပွတ်တိုက်ပြီး ချွန်ထက်အောင် သွေးနေတယ်။

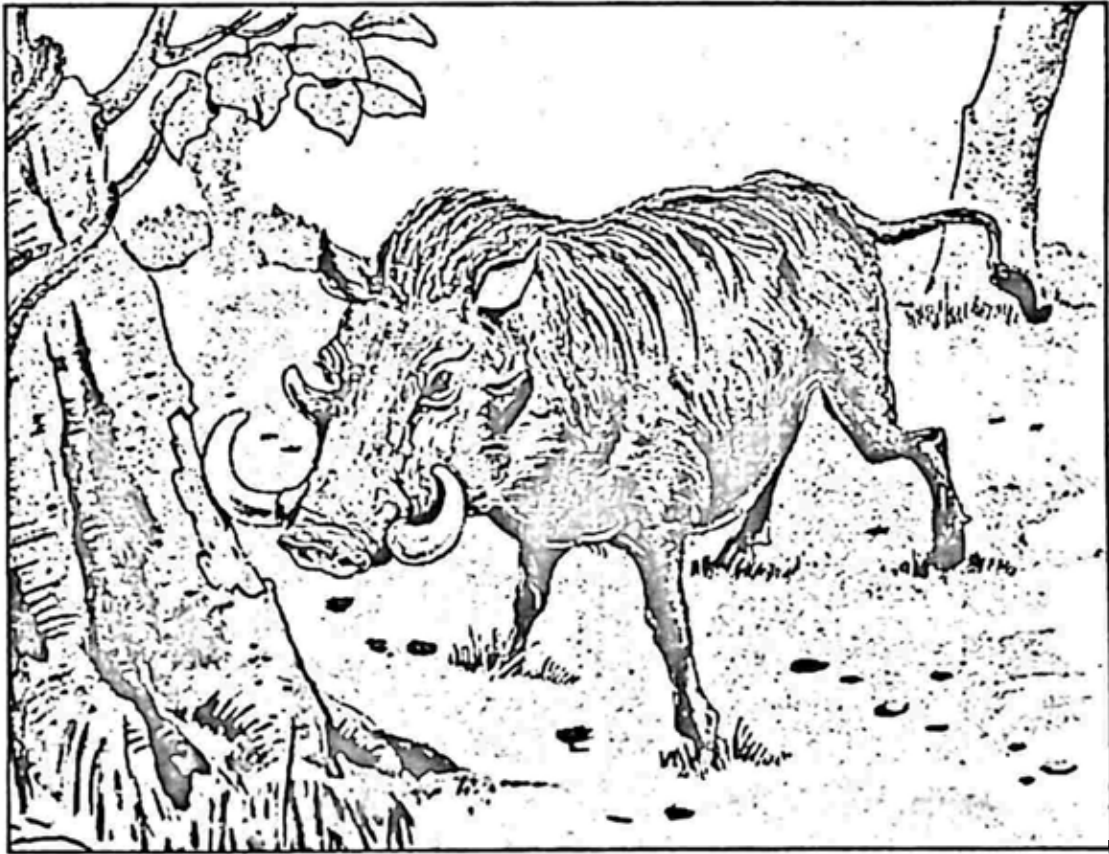
အဲဒီအချိန်မှာ သူ့အနားကို မြေခွေးတစ်ကောင် ဖြတ်သွားတယ်။ မြေခွေးက တောဝက်ကြီး အစွယ်သွေးနေတာကို မြင်တော့ အနီးအနားမှာ အန္တရာယ်ရှိမလားဆိုပြီး ဘေးဘီကို လှည့်ကြည့်မိလိုက်တယ်။ ဘာအန္တရာယ်မှမတွေ့လို့ တောဝက်ကြီးဟာ ရန်သူမရှိဘဲ သူ့အစွယ်ကို သွေးနေတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာကိုလည်း သိချင်သွားတယ်။

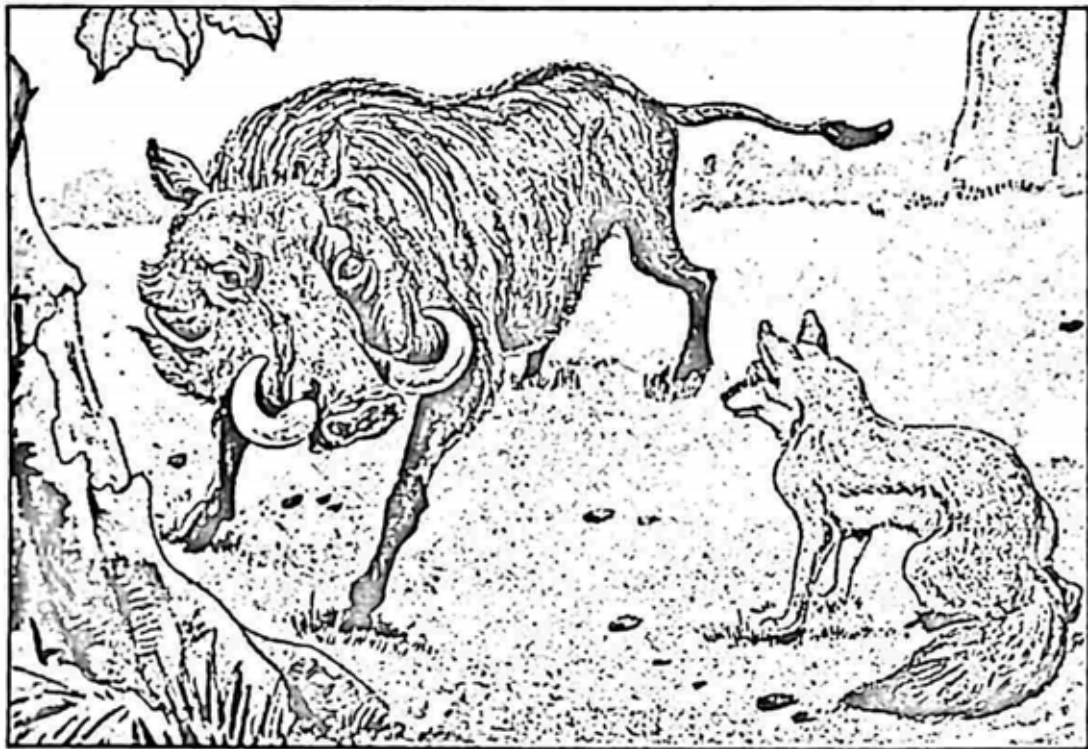
ဒါနဲ့ မြေခွေးဟာ အံ့ဩမှုများစွာနဲ့ တောဝက်ကြီးဆီသွား ပြီး မေးလိုက်တယ်။

“အဆွေ တောဝက်ကြီး၊ ကျွန်ုပ်သိချင်တာရှိလို့ပါ။ အနီး အနားမှာ မုဆိုးလည်းမရှိ၊ တခြားအန္တရာယ်လည်းမရှိဘဲနဲ့ တော ဝက်ကြီးက ဘာလို့ အစွယ်တွေ သွေးနေရတာလဲ။ ဒီလိုလုပ်တဲ့ အတွက် အချိန်တွေကုန်၊ ပင်ပန်းမှုတွေ ဖြစ်မနေဘူးလား”

အဲဒီအခါ တောဝက်ကြီးက -

“အဆွေထင်ထားတာ မှားနေပြီ။ မီးမလောင်ခင်က တည်းက မီးငြိမ်းသတ်ဖို့ ရေတွင်းအဆင်သင့်ရှိနေရပါမယ်။ ဒီလို ပဲ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ နေရာတိုင်းမှာ ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ အန္တရာယ်တွေ ပြွမ်းနေတဲ့ တောထဲမှာ နေထိုင်ရတဲ့သတ္တဝါတွေပါ။ ဘယ်အချိန်





မှာ ရန်သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ပြီး ကျွန်ုပ်အစွယ်နဲ့ ရန်သူကို ဘယ်အချိန် တိုက်ခိုက်ရမလဲဆိုတာ ဘယ်သူမျှ မသိနိုင်ပါ။ အန္တရာယ်ဟာ အချိန်အခါမရွေး ကျရောက်နိုင်တာမို့ ကြိုတင် ဆောင်ရွက်ထားမှ တန်ရာကျပါ့မယ်။ အခု ကျွန်ုပ်ရဲ့အစွယ်ကို မသွေးထားရင် အရေးကြီးကြုံလာခဲ့ရင် အချိန်မရှိတော့ပါ။ ကျွန်ုပ် ရဲ့အစွယ်ကို ကြိုတင်သွေးထားတာဟာ အမှန်ကန်ဆုံးပါပဲ” လို့ ပြောကြားလိုက်လေတယ်။

မြေခွေးဟာ တောဝက်ကြီးရဲ့ အမြော်အမြင်ကြီးမားမှုကို အထင်ကြီးလေးစားသွားလေတယ်။ မြေခွေးဟာ တောဝက်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွာသွားလေတယ်။

[Angles' Moral Stories စာအုပ်မှ The Wild Boar and The Fox.]

ခြင်္သေ့ကိုလှည့်စားတဲ့ ခွေးအ

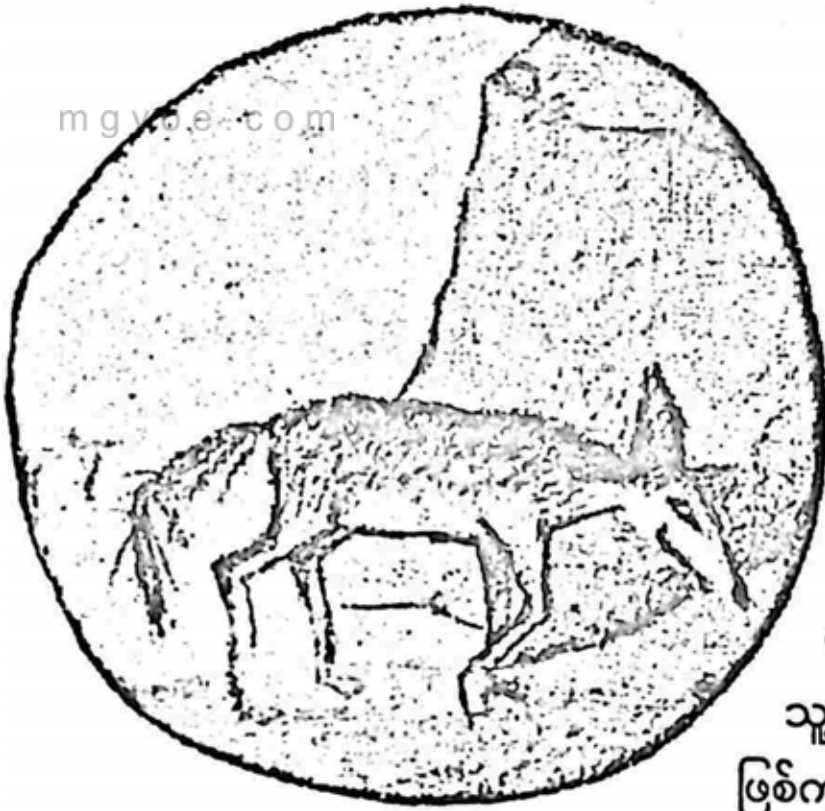
[ဇူးလူး Zulu လူမျိုးများဟာ ‘ကွာဆူကာ ဆူကီလာ’ Kwasuka Sukela အစချီကာ ပုံပြင်တွေကို ပြောလေ့ရှိကြတယ်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ‘Once upon a time’ တစ်ခါတုန်းကပေါ့ကွယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ အခုပုံပြင်ကိုလည်း ကွာဆူကာ ဆူကီလာလို့ စခဲ့တယ်။] တစ်ခါတုန်းကပေါ့ကွယ်။

ကွာဆူကာ ဆူကီလာ ...

အာဖရိကတိုက်မှာ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲဆုံး တိရစ္ဆာန်ဟာ သူ့နှာခေါင်းကို အောက်စိုက်ကာ ခြေလှမ်းမှန်မှန်သွားတဲ့ ဖျက်လို ဖျက်ဆီး၊ ရွတ်နောက်တတ်ကာ ကလိမ်ကျ လှည့်စားတတ်တဲ့ ‘ခွေးအ’ပဲ ဖြစ်တယ်။

ခွေးအဟာ စားစရာအတွက် သူ့နှာခေါင်းနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အနံ့ခံကာ အစာရှာဖွေနေတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အနံ့ခံရင်း အနံ့ခံရင်းနဲ့ သူဟာ အနံ့တစ်ခု သွားရတယ်။

“ဟာ...အိမ်မြောင်နဲ့ပါလား။ ဒီအကောင်လေးဆိုရင်



မောင်ခေတ်ထွန်း

တော့ အဆာပြေ စား
လို့ရမယ်။ ကောင်း
ကောင်းဝါးလို့ ရ
မယ်။ ဒရယ်ကောင်
မျိုးလို ဘာလို့ အနံ့မရ
ပါလိမ့်” လို့ ခွေးအက
သူ့ကိုယ်သူ မကျေမနပ်
ဖြစ်ကာ နှာခေါင်းကိုမော့ပြီး

အနံ့ခံကာ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ သူဟာ သူ
တို့နယ်မြေမှာ “ဗြူဘီစီးကြီး” Great Bhubesi လို့ ခေါ်ဆိုတဲ့
ခြင်္သေ့ကြီးတစ်ကောင်နဲ့ ရင်ဆိုင်တိုးမိတယ်။ ခွေးအဟာ ခြင်္သေ့
ကြီး ဗြူဘီစီးကို လိမ်လည်လှည့်စား ဒုက္ခပေးခဲ့ပေါင်း များပြီမို့
ခြင်္သေ့ကြီးက သူ့ကို လက်စားချေချင်နေတယ်။

ရုတ်တရက်ဆိုသလို လိမ္မာပါးနပ်တဲ့ ခွေးအလည်း အကြံ
တစ်ခု ရသွားတယ်။ ဒါနဲ့ သူဟာ လမ်းဘေးမှာ ကြောက်ကြောက်
ရွံ့ရွံ့ ကုပ်နေဟန်ပြုလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် မတ်စောက်နေတဲ့
ကျောက်ဆောင်ကြီးပေါ်သို့ အလန့်တကြားကြည့်ကာ -

“ကယ်ကြပါ၊ ကယ်ကြပါ” လို့ ခွေးအက အော်ဟစ်
ပြောဆိုလိုက်လေတယ်။

ခြင်္သေ့ကြီးလည်း ရုတ်တရက်ချက်ချင်း ရပ်လိုက်တယ်။
ခွေးအက ခြင်္သေ့ကြီးအား -

“အရှင်ခြင်္သေ့မင်းကြီးခင်ဗျား၊ အချိန်မရှိတော့ပါဘူး။
ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ခေါင်းပေါ်မှာ ကြီးမားတဲ့ ကျောက်တုံးကြီးကို တွေ့

ခြင်္သေ့ကိုလှည့်စားတဲ့ ခွေးအ

တယ်မဟုတ်ပါလား။ အဲဒီကျောက် တုံးကြီးက အောက်သို့လိမ့်ကျ ခါနီးပါပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးစလုံး ကျောက်တုံးပိပြီး သေရပါတော့ မယ်။ အားခွန် ဗလကောင်းတဲ့ ခြင်္သေ့မင်းကြီး လုပ်မှသာ ကျွန်ုပ် တို့နှစ်ဦးစလုံး အသက်အန္တရာယ်က ကင်းလွတ်ပါလိမ့်မယ်” လို့ တုန်တုန်ရီရီ ပြောကြားလိုက်လေတယ်။

ခွေးအဟာ မြေကြီးပေါ်မှာပုဝပ်နေပြီး သူ့ခေါင်းကို သူ့ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ အုပ်မိုးထားတယ်။

ခြင်္သေ့ကြီး ဗြူဘီစီးကြီးလည်း အလန့်တကြားဖြစ် ကာ အပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်တယ်။ ခွေးအက ခြင်္သေ့ ကြီးကို “မြန်မြန်လုပ်ပါ မြန်မြန်” လို့ အော်ပြောနေတယ်။



ခြင်္သေ့ကြီးလည်း ကျောက်ဆောင်စွန်းပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ ကျောက်တုံးကြီးကို သူ့ပခုံးနဲ့ ဝင် ထမ်းထားလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါ ခွေးအက

“ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ် ခြင်္သေ့ မင်းကြီးရယ်။ ကျွန်ုပ် ကျောက်တုံးကြီး လိမ့်မကျအောင်ခံဖို့ သစ်သားတုံး သွား ဂှာလိုက်ပါဦးမယ်။ အရှင်ခြင်္သေ့ကြီးက ကျောက်တုံးကြီး အောက်သို့ ကျ မလာ အောင် မ,တင်ထားပါဦး” လို့ဆိုကာ ထွက်ခွာသွားလေတယ်။

အချိန် အတော်ကြာသွား ပေမဲ့ ခွေးအ ပြန်လာတာ မတွေ့ရ တော့ဘဲ ခြင်္သေ့ကြီးဟာ “ဒီ

တစ်ခါလည်း ခွေးအက ငါ့ကို ဒုက္ခ ပေးသွားပြန်ပြီ” လို့တွေးမိကာ ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲသွားလေတယ်။

အမှန်တော့ ကျောက်တုံးကြီးဟာ ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှာ ပဲ တည်ရှိနေတာဖြစ်ပြီး ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ အောက်သို့ကျမလာ နိုင်တာကို ခွေးအက လိမ်ညာသွားတာဖြစ်တယ်။ ခြင်္သေ့ကြီး လည်း “ဒီခွေးအစုတ်တော့ နောက်တစ်ခါ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ကွာ” လို့ ကြိမ်းဝါးကာ ကျောက်ဆောင်ကြီးပေါ်မှ ပြန်လည်ထွက် ခွာသွားလေတော့တယ်။

[The Usborne Treasury of Animal Stories စာအုပ်မှ Clever Jackal Tricks the Lion.]

အဖမဲ့ မင်းသားလေး

တစ်ခါက ဗာရာဏသီပြည်မှာ ဘုရင်ကြီးတစ်ပါး ရှိလေတယ်။ တစ်နေ့မှာ ဘုရင်ကြီးဟာ နောက်တော်ပါများနှင့်အတူ တောကစားထွက်ခဲ့တယ်။ တောထဲမှာ လှပတဲ့ ပန်းတွေ၊ သီးပင်တွေတွေ့ရတော့ ဘုရင်ကြီးဟာ စိတ်ချမ်းမြေ့ ပျော်ရွှင်သွားတယ်။ သူဟာ တောရဲ့သာယာမှုကို နှစ်သက်သဘောကျပြီး လျှောက်လှမ်းလာရာ တောနက်ထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်ရှိလာကာ သူ့နောက်တော်ပါးတွေနှင့် လူစုကွဲသွားပြီး သူတစ်ယောက်တည်း ရှိနေတာကို သိလိုက်ရတော့တယ်။ ဘုရင်ကြီးဟာ လမ်းကိုရှာရင်း ရှာရင်း လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ရာ အဝေးတစ်နေရာက သီချင်းသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ ဘုရင်ကြီးလည်း အသံရှိရာသို့ လာခဲ့တဲ့အခါ ထင်းရှာဖွေရင်း သီချင်းသီဆိုနေတဲ့ မိန်းမပျိုကလေး တစ်ဦးကို မြင်တွေ့ရတယ်။ မိန်းကလေးဟာ ချောမောလှပတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်နေတယ်။ ဘုရင်ကြီးလည်း ချက်ချင်းဆိုသလို မိန်းမပျိုကလေးကို မေတ္တာသက်ဝင်မိသွားတယ်။ သူတို့နှစ်ဦးဟာ

ရင်းနှီးချစ်ကျွမ်းဝင်သွားကာ မကြာမီ ထင်းခွေအမျိုးသမီးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိသွားလေတယ်။

ဘုရင်ကြီးက သူဟာ တောထဲမှာ လူစုကွဲပြီး ကျန်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းနှင့် သူဟာ ဘုရင်စစ်စစ် ဧကန်ဖြစ်ကြောင်း ထင်းခွေ အမျိုးသမီးကို အလုံးစုံရှင်းပြတယ်။ ထင်းခွေအမျိုးသမီးက ဘုရင် ကြီးကို နန်းတော်သို့ ပြန်မယ့်လမ်းကို ညွှန်ပြလိုက်တယ်။ ဘုရင် ကြီးက ထင်းခွေအမျိုးသမီးကို သူ့ရဲ့အဖိုးထိုက်တန်တဲ့ အမှတ် အသားတံဆိပ်ပါတဲ့ လက်စွပ်ကိုပေးကာ -

“ရှင်မ ရှင်မ ကလေးမွေးလို့ မိန်းကလေးဖြစ်ရင် ဒီလက် စွပ်ကို ရောင်းချပြီး ကလေးကို ကြီးပြင်းလာအောင် ပြုစုစောင့်ရှောက်ပါ။ တကယ်လို့ သားယောက်ျားလေး မွေးပါက ဒီလက် စွပ်နဲ့အတူ ကလေးကို နန်းတော်သို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ပါ”လို့



မှာကြားကာ ဘုရင်ကြီးဟာ ထင်းခွေအမျိုးသမီးနှင့် လမ်းခွဲကာ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ပြန်လာခဲ့လေတယ်။

ထင်းခွေအမျိုးသမီးလည်း ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာဖြစ်ပြီး မီးဖွားတဲ့အခါ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သားယောက်ျားလေးကို ဖွားမြင် လေတယ်။ ထင်းခွေအမျိုးသမီးဟာ ဘုရင်ကြီး မိန့်မှာခဲ့တဲ့အတိုင်း သူ့သားကို ခေါ်ဆောင်ကာ ဗာရာဏသီပြည်က ဘုရင့်နန်းတော်ဆီ သွားဖို့ရာ စိုးရွံ့နေတဲ့အတွက် မသွားဘဲ နေလေတယ်။ ဘုရင်ကြီး ပေးတဲ့ လက်စွပ်ကိုမူ အသေအချာ ထိန်းသိမ်းထားတယ်။

မကြာမီ ထင်းခွေအမျိုးသမီးရဲ့သားဟာ အရွယ်ရောက် ကြီးပြင်းလာခဲ့တယ်။ သူ့သားလေးဟာ ရွာထဲက ကလေးတွေနဲ့ ကစားတဲ့အခါ တခြားကလေးတွေက သူ့အမေဟာ ခင်ပွန်း ယောက်ျားမရှိဘဲ သူ့ကိုမွေးတယ်ဆိုပြီး သူ့ကို စကြ၊ နောက်ပြောင် ကြတယ်။ အနိုင်ကျင့်ကြတယ်။

သူတို့က အော်ဟစ်ပြီး “အဖေမရှိတဲ့ကောင်၊ မင်းနာမည် အဖမဲ့” လို့ ဝိုင်းဝန်းကဲ့ရဲ့ ချိုးနှိမ်ကြတယ်။

ထင်းခွေအမျိုးသမီးရဲ့သားလည်း အဲဒီစကားကို ကြားတဲ့ အခါ ရှက်ပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေလေတယ်။ သူဟာ အဲဒီလို ပြဿနာဖြစ်တိုင်း အိမ်သို့ ငိုယိုပြီး ပြေးလာလေ့ရှိတယ်။

တစ်နေ့မှာ သူက သူ့မိခင်ကို သူ့အား ကလေးတွေက ‘အဖမဲ့’ လို့ ခေါ်တဲ့အကြောင်း ပြောပြတယ်။

အဲဒီအခါ သူ့မိခင်က -

“ငါ့သား ငါ့သားဟာ ရှက်ရမယ့်သူမဟုတ်ဘူး။ ငါ့သား မှာ အဖေရှိပါတယ်။ နောက်ပြီး အမေ့သားဟာ ရိုးရိုးသာမန်

ကလေးမဟုတ်ဘူး။ ဗာရာဏသီပြည်ကို အုပ်စိုးတဲ့ ဘုရင်ရဲ့သား တော်ပါ” လို့ ရှင်းပြတယ်။

လူငယ်လေးလည်း သူ့မိခင်ရဲ့စကားကြားတော့ အတော် ဝဲ အံ့ဩသွားတယ်။ သူက သူ့မိခင်ကို သူဟာ ဘုရင်ကြီးရဲ့သား ဖြစ်ကြောင်း ဘယ်လိုသက်သေရှိသလဲလို့ မေးတဲ့အခါ သူ့မိခင်က ဘုရင်ကြီးပေးခဲ့တဲ့ လက်စွပ်အကြောင်းပြောပြပြီး သားယောက်ျား လေး မွေးတဲ့အခါ လက်စွပ်နှင့်အတူ ကလေးကို နန်းတော်သို့ ခေါ်ဆောင်လာဖို့ မှာကြားတဲ့အကြောင်း ရှင်းပြတယ်။

လူငယ်လေးက “ဒါဖြင့် နန်းတော်သို့ သွားကြရအောင် နော်” လို့ဆိုကာ နောက်နေ့မှာ သားအမိနှစ်ယောက်ဟာ ဗာရာဏသီ ပြည်သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေတယ်။

မကြာမီ သူတို့သားအမိဟာ နန်းတော်သို့ ရောက်ရှိလာ ကြတယ်။ နန်းတော်တံခါးစောင့်အား ဘုရင်ကြီးအား ထင်းခွေ အမျိုးသမီးနဲ့ သူ့သားလေး ဘုရင်ကြီးကို တွေ့ချင်တဲ့အကြောင်း ဘုရင်ကြီးကို သတင်းပို့လေတယ်။ ဘုရင်ကြီးက သူတို့ကို ဝင်ခွင့် ပြုလိုက်တယ်။ သူတို့သားအမိလည်း နန်းတော်ညီလာခံခန်းမထဲသို့ ရောက်ရှိလာတယ်။ ညီလာခံသဘင် ကျင်းပနေချိန်မို့ ခန်းမထဲမှာ ဘုရင်ကြီးရဲ့မျှူးမတ်တွေ၊ ကိုယ်ရံတော်တွေ၊ စစ်သည်ရဲမက်တွေနဲ့ စုံစုံညီညီ ရောက်ရှိနေကြတယ်။

ထင်းခွေအမျိုးသမီးက ဘုရင်ကြီးကို ဘုရင်ကြီးနဲ့သူ တောထဲမှာတွေ့ကြုံကာ အတူတကွ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့တာတွေ ကို ပြန်လည်တင်ပြကာ -

“အရှင်ဘုရား၊ ဒီသားဟာ အရှင်မင်းမြတ်သားပါ” လို့

လျှောက်တင်လိုက်လေတယ်။

ဘုရင်ကြီးလည်း နန်းတော်ရဲ့ မင်းပရိသတ်အပေါင်းရဲ့ ရှေ့မှာ အခုလို ဗြဲနန်းစားကြီးပြောချလိုက်တော့ အတော်ကလေး ရှက်သွားတယ်။ ထင်းခွေအမျိုးသမီးရဲ့စကား မှန်တာကိုသိပေမဲ့ သူ့သိက္ခာကိုဆယ်ကာ “ဒီကလေးဟာ ငါ့သားမဟုတ်ဘူး” လို့ ငြင်းဆိုလေတယ်။

ဒါ့ကြောင့် ထင်းခွေအမျိုးသမီးက ဘုရင်ကြီးပေးခဲ့တဲ့ အမှတ်တံဆိပ်ပါ လက်စွပ်ကို သက်သေအဖြစ်ပြသလိုက်လေတယ်။

ဘုရင်ကြီးလည်း ထပ်မံရှက်သွားပြန်ကာ အမှန်တရားကို မျက်ကွယ်ပြုကာ ကလေးဟာ သူ့သားမဟုတ်ကြောင်း ငြင်းဆို လိုက်လေတယ်။

ထင်းခွေအမျိုးသမီးလည်း “အခု ငါ့မှာ သက်သေပြစရာ မရှိတော့ဘူး။ အမှန်တရား သစ္စာတစ်ခုသာ ရှိတော့တယ်” လို့ တွေးမိကာ ဘုရင်ကြီးအား -

“အရှင်ဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုးမ ပြောဆိုတာတွေဟာ အမှန်တွေပါ။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော်မျိုးမမှာ သစ္စာတရားကိုသာ သက်သေပြစရာ ရှိပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်မျိုးမ သစ္စာပြုပြီး သက်သေထူပါတော့မယ်။ ကျွန်တော်မျိုးမ ဒီကလေးငယ်ကို လေ ထဲလွှင့်မြှောက်ပါ့မယ်။ တကယ်လို့ ဒီကလေးဟာ အရှင်သား မှန်ရင် အောက်ကိုပြန်မကျဘဲ လေထဲမှာ တင်ရှိနေပါမယ်။ တကယ်လို့သာ ဒီကလေးဟာ အရှင်သားမဟုတ်ရင် အောက်သို့ ကျကာ သေဆုံးပါလိမ့်မယ်” လို့ဆိုကာ ထင်းခွေအမျိုးသမီးဟာ ကလေးရဲ့ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အပေါ်သို့

မြောက်တင် လိုက်လေတယ်။ အဲဒီအခါ ထူးဆန်းစွာပင် ကလေး
ငယ်ဟာ အောက်သို့ ပြန်မကျလာဘဲ လေထဲမှာ တင်ပျဉ်ခွေကာ
တည်ရှိနေတာကို တွေ့ကြရလေတယ်။ နန်းတွင်းသူ၊ နန်းတွင်းသား
ပရိသတ်အပေါင်းလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ကာ အံ့ဩ
ကုန်ကြလေတယ်။

အဲဒီအခါ လေထဲတွင် တင်ပျဉ်ခွေအနေအထားဖြင့် တည်
ရှိနေတဲ့ ကလေးငယ်က ဘုရင်ကြီးအား -

“အရှင်မင်းကြီး ကျွန်ုပ်ကား အရှင်မင်းကြီးရဲ့ သားအစစ်
ဖြစ်ပါတယ်။ အရှင်မင်းကြီးဟာ အရှင်မင်းကြီးနဲ့ ဘာမျှသွေး
မတော် သားမစပ်တဲ့ များလှစွာသော တိုင်းသူပြည်သားတွေကို
ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ စောင့်ရှောက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါ့ပြင် မရေမတွက်
နိုင်အောင် များပြားလှတဲ့ ဆင်တွေ၊ မြင်းတွေ၊ အခြားတိရစ္ဆာန်
တွေကိုလည်း ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးလျက် ရှိနေပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ အရှင်သားအစစ်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်ုပ်ကိုတော့ ပြုစုစောင့်ရှောက်
ဖို့ သတိမရဘဲ ပစ်ပယ်ထားပါတယ်။ ကြီးပြင်းအောင် မွေးမြူမြှင့်
တင်ဖို့ တာဝန်လစ်ဟင်းခဲ့ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်
၏မိခင်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ လျှောက်တင်အပ်ပါတယ်” လို့ ပြော
ကြားလေတယ်။

ကလေးငယ်ရဲ့ ရဲရင့်စွာပြောကြားတဲ့ အမှန်စကားကို
ကြားလိုက်ရတဲ့အခါ ဘုရင်ကြီးလည်း နောင်တရကာ မာန်မာနတွေ
ကျဆင်းသွားတယ်။ ဘုရင်ကြီးက သူ့လက်ကို ဆန့်တန်းကာ-

“သားတော် ခမည်းတော်ဆီ လာပါ။ ခမည်းတော်
သားတော်ကို ထာဝရ ပြုစုစောင့်ရှောက်သွားပါ့မယ်ကွယ်” လို့

ဝမ်းသာအားရ ပြောကြားလိုက်လေတယ်။

နန်းတော်သူ၊ နန်းတော်သားတွေလည်း အံ့ဘနန်း အဖြစ် အပျက်တွေကို မြင်ရ၊ ကြားရတဲ့အခါ ဘုရင်ကြီးကို သြဘာပေးပြီး လေထဲမှာ တည်ရှိနေတဲ့ ကလေးငယ်ကို သူတို့ဆီကိုလာဖို့ သူတို့ ရဲ့လက်တွေကို ဆန့်တန်းထားကြလေတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကလေးငယ်ဟာ လက်ဆန့်တန်းထားတဲ့ သူ့ မိခင်ရဲ့လက်ထဲသို့ ဆင်းသက်သွားလေတယ်။ ဘုရင်ကြီးလည်း သူ့သားတော်ကို သူ့ပေါင်ပေါ်တွင် ထိုင်စေကာ သူ့သားတော်အား အိမ်ရှေ့အရာ အပ်နှင်းကြောင်းနှင့် ထင်းခွေအမျိုးသမီးအား မိဖုရားအဖြစ် တင်မြှောက်ကြောင်း အမိန့်တော် မှတ်လိုက်လေ တယ်။

ဘုရင်ကြီးနဲ့ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားတွေလည်း အမှန် တရားဟာ မည်မျှ စွမ်းအားကြီးမားကြောင်း နားလည်သွားကြလေ တယ်။ ဗာရာဏသီပြည်ကြီးဟာလည်း တရားနှင့်အညီ မျှတစွာ အုပ်ချုပ်တဲ့ မင်းနေပြည်တော်ကြီးအဖြစ် ထင်ရှားခဲ့လေတယ်။

ဘုရင်ကြီး နတ်ရွာစံသွားတဲ့အခါ အိမ်ရှေ့မင်းသားလေး လည်း 'အဖမဲ့ဘုရင်' ဟူသော အမည်နာမဖြင့် ဘိသိက်ခံယူကာ နန်းတက်ပွဲသဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပပြီး တိုင်းသူပြည်သားများကို ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ထားကာ တရားနှင့်အညီ အုပ်ချုပ်တဲ့အတွက် ဗာရာဏသီပြည်ကြီးဟာလည်း စည်ပင်ဝပြော အေးချမ်းသာယာ စွာ တည်ရှိနေလေတော့တယ်။ ။

[Buddhist Tales for Young and Old Prince Goodspeaker စာအုပ်မှ Little Prince No father.]

ထူးဆန်းသော သံအိုးကလေး

တစ်ခါက သူဌေးကြီးတစ်ဦး ရှိလေသတဲ့။ သူဌေးကြီးဟာ ကြီးမားတဲ့ အိမ်ကြီးနှင့် နေထိုင်ပြီး သူဟာ လယ်ယာဧကပေါင်းများစွာနှင့် နွားတွေ၊ သိုးတွေ၊ မြင်းတွေကို ပိုင်ဆိုင်တယ်။ သူ့ရဲ့ ဂျုံခင်းကြီးဟာဆိုရင် အလွန်ကြီးမားကျယ်ပြန့်ပြီး ယာသမားယောက်ျား၊ မိန်းမ များစွာဟာ ယာထဲမှာ အလုပ်လုပ်ကြတယ်။ အလုပ်သမားတွေဟာ သူဌေးကြီးအတွက် အလုပ် လုပ်ကိုင်ပေးနေရပေမဲ့ သူတို့နေထိုင်ရတာကတော့ စုတ်ချာလှတယ်။ ယာထဲမှာ ရှိတဲ့ တဲငယ်ကလေးတွေထဲမှာ နေထိုင်ကြရတယ်။ သူဌေးကြီးဟာ သူ့အလုပ်သမားတွေအပေါ် အကြင်နာလည်း မရှိဘူးတဲ့။ သိပ်အတ္တကြီးမားတယ်တဲ့။

သူဌေးကြီးထံမှာ အလုပ်တွေကို နှစ်ရှည်လများ လုပ်ကိုင်ပေးနေတဲ့ အထဲမှာ အဘိုးအို ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦးလည်း ပါဝင်တယ်။ သူတို့ဟာ အခုအခါ အိုမင်းလာကြပြီဖြစ်တယ်။ အလုပ်သိပ်မလုပ်နိုင်ကြတော့ဘူး။ အလုပ်မလုပ်နိုင်တဲ့အတွက် သိပ်

ဆင်းရဲတာပေါ့ကွယ်။ သူတို့မှာ ချမ်းသာတာဆိုလို့ နွားမကြီးတစ်ကောင်သာ ရှိလေသတဲ့။ သူတို့ဟာ နွားမကြီးဆီကရတဲ့ နွားနို့နှင့် ထောပတ်တွေကို ရောင်းပြီး အသက်မွေးနေကြရသတဲ့။

ဒါပေမဲ့ အခုအခါမှာ နွားမကြီးဟာ အိုမင်းလာပြီဖြစ်လို့ နို့မထွက်တော့ဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် အဘိုးအိုက အဘွားအိုကို အသုံးမဝင်တော့တဲ့ နွားမကြီးကို ရောင်းပစ်ဖို့ တိုင်ပင်တယ်။ အဘွားအိုကလည်း သူတို့မှာ စားစရာမရှိတော့မှန်း သိလို့ အဘိုးအို ပြောဆိုတာကို သဘောတူသတဲ့။ အဲဒါနှင့် အဘိုးအိုလည်း နွားမကြီးကို ဈေးမှာရောင်းဖို့ မြို့ပေါ်တက်လာခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့ လမ်းခရီးမှာ အဘိုးအိုဟာ ဈေးသည်တစ်ယောက်နှင့်တွေ့တယ်။ ဈေးသည်ရဲ့ လက်ထဲမှာ သံအိုးလေးတစ်လုံးကို တွေ့ရတယ်။ သံအိုးကလေးဟာ ခြေထောက်သုံးချောင်းနဲ့ မို့ သိပ်ရယ်ဖို့ကောင်းနေတယ်။



ဈေးသည်က အဘိုးအိုကို -

“အဘိုး နွားကြီးကို ဘယ်ကိုခေါ်ဆောင်သွားမလို့လဲ”
လို့ မေးတယ်။

“နွားမကြီးက အိုနေပြီလေကွာ။ ငါ နွားကြီးကို ဈေးမှာ
သွားရောင်းမလို့” လို့ အဘိုးအိုက ပြန်ဖြေတယ်။

အဲဒီအခါ ဈေးသည်ကလေးက -

“ကျွန်တော် နွားကြီးကိုလိုချင်တယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ငွေ
တော့မရှိဘူး။ ဒီသံအိုးကလေးပဲ ရှိတယ်။ အဘိုးနွားနှင့် ကျွန်တော့်
သံအိုး လဲမလား” လို့ မေးလိုက်တယ်။

“မင်း သံအိုးကလေးက ဘာအသုံးကျမှာလဲ” လို့ အဘိုး
အိုက မေးလိုက်တယ်။

အဲဒီအခါမှာ ရုတ်တရက်ဆိုသလို သံအိုးကလေးက
“ကျွန်တော့်ကိုယူပါ။ ကျွန်တော့်ကိုယူပါ” လို့ ပီပီသသကြီး ပြော
ဆိုတာကို အဘိုးအိုဟာ ကြားလိုက်ရတယ်။

ဒါနဲ့ အဘိုးအိုလည်း သံအိုးကလေးကို သူ့နွားမကြီးနှင့်
လဲယူလိုက်လေတယ်။ ဈေးသည်လည်း နွားမကြီးကိုခေါ်ဆောင်
ကာ ထွက်ခွာသွားလေတယ်။

အဘိုးအိုဟာ အိမ်ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ အဘွားအိုကို
သူ ဈေးသည်ထံမှ သံအိုးနှင့် သူ့နွားကို လဲယူလာခဲ့ကြောင်း
ပြောဆိုရှင်းပြတယ်။ အဘိုးအိုစကားကို ကြားတဲ့အခါ အဘွားအို
ဟာ သိပ်စိတ်ဆိုးသွားတာပေါ့။

“ဒီသံအိုးဟောင်းလေးနှင့် ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုစားသောက်
နေထိုင်ရမှာလဲ” လို့ အဘွားအိုဟာ အဘိုးအိုကို မြည်တွန်တောက်

တီးလေသတဲ့။

အဲဒီအခါ သံအိုးကလေးက -

“ကျွန်တော့်ကို အရောင်လက်လာအောင် တိုက်ချွတ်ပေးပါ” လို့ စကားပြောသတဲ့။

အဘွားအိုလည်း ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ အဝတ်စတစ်ခုကိုယူပြီး သံအိုးကလေးကို ပြောင်လက်လာတဲ့အထိ ပွတ်တိုက်ပေးလေတယ်။ အိုးလေးဟာ ပြောင်လက်လာတယ်။ သံအိုးကလေးက -

“ကျွန်တော် ခုန်သွားချင်တယ်။ ကျွန်တော် ခုန်သွားချင်တယ်” လို့ ပြောဆိုတယ်။

“ဘယ်ကို ခုန်သွားမှာလဲ” လို့ အဘွားအိုက မေးတဲ့အခါ သံအိုးကလေးက -

“ကျွန်တော် သူဌေးကြီးရဲ့အိမ်ကြီးဆီ ခုန်သွားပြီး အဘွားလိုချင်တာတွေ ယူဆောင်ပေးမယ်လေ” လို့ ပြောလိုက်ပြီး ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် အပြင်ကို ထွက်သွားတယ်။

အဘွားအိုဟာ သံအိုးကလေး စကားပြောတာကို အလွန်အံ့ဩနေရာက အခု သံအိုးကလေးက သူဌေးကြီးအိမ်ကိုသွားဖို့ ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် လမ်းပေါ်ကို ထွက်သွားတာကို မြင်ရတော့ ပိုပြီးတော့တောင် အံ့ဩလွန်းမက အံ့ဩလို့နေတော့တယ်။

အဘွားအိုက သံအိုးကလေးကို “မင်းကို ဘုရားသခင်က စောင်မကြည့်ရှုပါစေ” လို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်တယ်။

မီးဖိုချောင်ထဲ ခုန်ပေါက်ပြီးရောက်လာတဲ့ သံအိုးလေးကို မြင်တာနှင့် သူဌေးကြီးရဲ့ဇနီးဟာ ဖုတ်ပြီးသား ပူတင်းမုန့်တွေကို

အိုးထဲထည့်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေတယ်။

“ဒီအိုးလေးဟာ ပူတင်းမုန့်တွေထည့်ဖို့ လိုအပ်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ” ဆိုပြီး ဝမ်းသာအားရနှင့် ပူတင်းမုန့်တွေကို သံအိုးထဲ ကို သွတ်ထည့်နေတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ သံအိုးထဲမှာ ပူတင်းတွေ ပြည့်သွားတယ်။

သူ့အိုးထဲမှာ ပူတင်းတွေနှင့် ပြည့်သွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သံအိုးကလေးလည်း “ခုန်ပေါက်မယ် ခုန်ပေါက်မယ်” လို့ ဆိုပြီး သူဌေးကြီးရဲ့ မီးဖိုချောင်ထဲမှ ထွက်လာကာ ဆင်းရဲသား အဘွားအိုရဲ့ မီးဖိုချောင်ဆီကို ရောက်ရှိလို့လာတယ်။ အဘွားအိုလည်း အိုးကလေးကိုကြည့်ပြီး အားရဝမ်းသာစွာနဲ့ ခင်ပွန်းသည် အဘိုးအိုကို -

“ဒီမှာကြည့်စမ်း။ ဒီသံအိုးကလေးက ကျွန်မတို့အတွက် သိပ်ကောင်းတဲ့ ပူတင်းမုန့်တွေ ယူလာတယ်ရှင်။ လာမြည်းစမ်းလှည့်” လို့ ပြောပြောဆိုဆို ခေါ်လိုက်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ အဘိုးအို အဘွားအိုတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ ညစာအဖြစ် ပူတင်းတွေကို အားရပါးရ စားကြလေတယ်။ ဒီလို အရသာရှိတဲ့ ပူတင်းမျိုးကို သူတို့တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ မစားဖူးကြဘူးတဲ့။

နောက်တစ်နေ့မှာ သံအိုးကလေးက -

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို အရောင်လက်လာ အောင် ပွတ်တိုက်ပေးပါဦး” လို့ ပြောပြန်တယ်။ အဘွားအိုလည်း သံအိုးကလေး ပြောင်လက်လာတဲ့အထိ အဝတ်နှင့် ပွတ်တိုက်ပေးတယ်။ အရောင်လက်လာတယ်ဆိုရင်ပဲ သံအိုးကလေးက -

“ကျွန်တော် ခုန်သွားချင်တယ် ကျွန်တော်ခုန်သွားချင်

တယ်” လို့ ဆိုသတဲ့။

“ဒီအချိန် ဘယ်ကိုခုန်သွားမှာလဲ” လို့ အဘွားအိုက မေးတယ်။ အဲဒီအခါ သံအိုးကလေးက-

“ကျွန်တော် သူဌေးကြီးအိမ်ကို ခုန်သွားပြီး အဘွားတို့ လိုချင်တာတွေ ယူဆောင်ပေးမယ်လေ” လို့ ပြန်ပြောပြီး တံခါး ပေါက်ကတစ်ဆင့် အပြင်လမ်းမပေါ်သို့ ခုန်ထွက်ကာ သူဌေးကြီး ရဲ့ယာမြေဆီကို ရှေးရှုထွက်ခွာသွားတော့တယ်။

သံအိုးကလေး သူဌေးကြီးရဲ့ယာထဲ ရောက်ရှိသွားတဲ့ အချိန်မှာ သူဌေးကြီး အလုပ်သမားတွေဟာ ဂျုံသီးနှံတွေကို ရိတ် သိမ်းနေကြတယ်။

ယာသမားတွေက သံအိုးကလေးကို မြင်တော့ “ဂျုံတွေ ထည့်ဖို့ အတော်ပဲ” လို့ ဆိုကြတယ်။ အဲဒီအခါ သံအိုးကလေး လည်း နဂိုရှိရင်းထက် တဖြည်းဖြည်း ကြီးမားလာပြီး ကျီအိုးကြီး လိုဖြစ်လာတယ်။ ယာသမားတွေဟာ ကျီအိုးကြီးအဖြစ် ပြောင်းလဲ သွားတဲ့ သံအိုးကြီးထဲကို ကျီအိုးနှုတ်ခမ်းရောက်တဲ့အထိ ဂျုံတွေ အပြည့်အမောက် ထည့်ကြတယ်။

ဂျုံတွေနှင့် အိုးကြီးပြည့်သွားတဲ့အခါ သံအိုးက “ကျွန် တော် ခုန်သွားချင်တယ် ကျွန်တော် ခုန်သွားချင်တယ်” လို့ ပြော ဆိုပြီး ယာခင်းထဲက ခုန်ပေါက်ထွက်လာကာ လာလမ်းအတိုင်း အဘိုးအို အဘွားအိုအိမ်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။

သံအိုးကြီးနှင့်အပြည့် ဂျုံတွေကိုမြင်တော့ အဘိုးအိုက အားရဝမ်းသာစွာနှင့် “ရှင်မရေ၊ ဒီဆောင်းတွင်းစာအတွက် ငါတို့ ရိက္ခာတွေ မပူရတော့ဘူးဟေ့။ ဟောဒီမှာ သံအိုးကြီးနဲ့အပြည့်